

Попея станѣ още по-дълбока, а очитѣ ѝ подѣ златнитѣ жлѣпки свѣтнѣхѣ съ хладенѣ блѣсъкъ.

Като се обѣриѣ къмѣ Лигия, тя попита навидѣ спокойно :

— Говори ли ти съ цезаря?

— Не, августо.

— Защо прѣдпочиташѣ да живѣешѣ тукѣ, отколкото въ къщата на Авела?

— Азѣ не прѣдпочитамѣ, господарко. Петроний склони цезаря да ме земе отѣ Помпония, но азѣ съмѣ тука по неволя, о, господарко!..

— И ти би желала да се върнешѣ у Помпония?

Послѣдниятѣ въпросѣ Попея произнесе съ по-мекѣ и благосклоненѣ гласѣ; въ сърдцето на Лигия се пробуди надежда.

— Господарко, — каза тя, като си протегнѣ къмѣ нея рѣцѣтѣ. — Цезарѣ е обѣщалѣ да ме даде, като робиня, Винициу, но ти ще се застъпишѣ за мене и ще ме върнешѣ у Помпония.

— Значи, Петроний е склонилѣ цезаря да те земе отѣ Авела и да те даде на Виниций.

— Да, господарко. Виниций още днесѣ ще прати да ме земѣтѣ, но ти, милостива господарко, ще се смилишѣ надѣ мене.

Като каза това, тя се наведе и, като хванѣ края на дрѣхата на Попея, чакаше, съ туптяще сърдце, отговорѣ. Попея я гледѣ нѣколко врѣме съ лице, на което се виждаше злобна усмивка, и послѣ каза:

— Да, обѣщавамѣ ти, че още днесѣ ти ще станешѣ робиня на Виниций.

И си отиде, като прѣкрасно, но зло видѣние. До Лигия и Актея достигахѣ само виковетѣ на дѣтето, което, неизвѣстно защо, заплака.

Очитѣ на Лигия се изпълнихѣ съ сълзи, но тя тутакси хванѣ Актея за рѣката и каза:

— Да се върнемѣ. Помощѣ трѣбва да очаквамѣ само отѣ тамѣ, отѣ дѣто ти може да дойде.

Тѣ се върнихѣ въ атриума, отѣ дѣто не излѣзохѣ до вечерята. Когато се стъмни и робитѣ внесохѣ четворни свѣщници съ голѣми пламѣци, тѣ бѣхѣ много блѣдни. Разговорѣтѣ имѣ се прѣкъсваше на всѣка минута; тѣ и двѣтѣ прѣзѣ всичкото врѣме се ослушвахѣ, да не би нѣкой да иде. Лигия постоянно повтаряше, че, колкото и да ѝ е жално за Актея, би прѣдпочела всичко днесѣ да се свѣрши, тѣй като Урсѣ, несъмнѣно, я вече чака въ тъмнината. При все това, отѣ вълнение, дишанѣето ѝ ставаше по-бързо и дълбоко. Ак-